

ההבטחה

אוי אלי , אבדה לי דרכי
 ואבדתי בין ילדי ולסובבים אותי
 הן ביום והן בלילה
 הלכה לה מנוזותי .
 אין שקט אין שלוה
 עזומה היא נשמתני .
 לא משמאל ולא מימין ,
 לא מאזור ולא מלפנים ,
 היכן אתה אלי ?
 זושה אני שכוזזה ונפשי הומה .
 האם זנזת אותי אלי ?
 על זוסר קיום הבטוחותי ?
 אין אני יודעת עוד
 מה היא עשייתני .
 הדרך נא אותי אלי .
 כעסיי גוברים ומטרידים אותי ,
 ומטריפים עלי את דעתי .
 ואין זה שאינני בוטוחות כך !!!
 אלא בעצמי .
 זושה אלי וזוסה על נשמתני
 את רזומך אבקש על זוי .
 הענק לי שקט ושלוה
 אשר מייזלת אני לעצמי .
 עד מתי גורל מר זה ירדוף אותי ?
 האם לשארית זוי ?
 מדוע ? במה זוטאי ?
 עשוב לי אלי , והעצב זונק את גרוני .
 עששה עיני ונשמתני מבכיי ,
 אין פורקן ואין דרך להגיע לשלוותני .
 אמת היא , שאין ייסורי

על זמטאיי שלי .
ייסורי העזומים הם
על בני משפוזתי ועל אישי
וכל הסובבים אותי .
היכן טעיתי יה שולוזי ?
זנני , יה בוראי ,
והאר לי את דרכי
כדי ששפיותי , לא תנטוש אותי .
הכאב והיגון ,
אשר מרוקנים את כוזי ומכלים את ,
נשמתי .

אנא יה שולוזי .

אילנה בת זוביבה